

ΟΤΑΝ Η ΜΕΞΙΚΑΝΙΔΕΣ ΑΓΑΠΟΥΝ

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΜΟΝΟΜΑΧΟΥΝ ΚΙ' ΑΛΛΗΛΟΣΦΑΖΟΝΤΑΙ!...

Τι γίνεται στο Μεξικό. Πώς αγαπούν ή Μεξικανίδες. Η ζήλεια τους. Μία μονομαχία μεταξύ δύο χορευτριών. Ο όρατος Σέρτζιο. Με τό πιστόλι. Ο άκαρδος Σέρτζιο τó κέβει λάσπη. Το άλληλοσφάραγμα δύο άδελφών. Για τά όρακια μάτια του Ντίμα. Με τά μαχαίρια τής κουζίνας. Γυναίκες άγριόγατες, κ.τ.λ.

Σε κανένα μέρος του κόσμου δεν αγαπούν με τόση δύναμη και με τόση παραφορά, όσο στο Μεξικό. Οι Μεξικανίδες, από πάντων ή Μεξικανίδες, ξεπερνούν στο ζήτημα του έρωτος και αυτές τις Ισπανίδες. Κι' αυτό, γιατί στις φιλέδες τους φέρει Ισπανικό αίμα, άνακατεμένο με τó αίμα των Ίνδων Ιθαγενών του Μεξικού.

Όταν κινδυνεύει ή έρωτική τους εύτυχία, ή γυναίκες του Μεξικού δεν διστάζουν να χρησιμοποιήσουν όπλα και να μονομαχήσουν με τά αντίζήλους τους.

Από τέτοιες μονομαχίες έγιναν τελευταίως, τις διάστημα μιας έβδομάδος, στην μια κωμόπολη άις αυτές οι αντίπαλοι ήσαν άδελφές.

Στην πρώτη, ή ηρωίδες ήσαν δύο νεαρές και φημισμένες καλλιγυφίδες ένος από τα μεγαλύτερα μουζικ ζούλι της πόλεως Μεξικού, ή Μαρία Λοπέθ και ή Ένρικέτα Ζουαρέθ, ή όποιες ήσαν στενές και πολύ καλές φιλέδες, ως την ήμερα που στο μουζικ ζούλι τους έκανε την εμφάνισή του κίτσος νεαρός Δόν Ζουάν, ό Σέρτζιο Λουγζουέτι. Ο Σέρτζιο ήταν ένας εθελούσιος κομφορ και με γλυκότατα χαρισματικά νέος, από τους τύπους άκριβώς εκείνους που άρέσκουν στις απόγονους τής Εύας.

Μόλις ενεφανίσθη εις τó μουζικ ζούλι, τράβηξε την προσοχή όλων των γυναικών που εργαζόντο σ' αυτό. Ήταν επί πλέον χορευτής άις τούς στανιους και δεν είχε άλλη ασχολία στη ζωή του από τó να γλεητσόι, να χορεύει και να κατακτά γυναίκες.

Στην άρχη συνεδέθη με μιά άις τις καλύτεργυφίδες του μουζικ ζούλι, την Κόντσα Μένεθες, έπειτα από δύο βδομάδες με μιά άλλη, την Μαργαρίτα Γάιρες και τέλος, την άφησε κι' αυτή για να συνδεθί με την Μαρία Λοπέθ. Τό τελευταίο αυτό ειδήλοιο του έκαρτεσε πολύ περισσότερο από τα δύο προηγούμενα. Τις όρες τής ήμέρας που ή Μαρία δεν εργαζόταν τις περνούσαν στα διάφορα μαγειρεία τοιαύτα τον έζοχόν του Μεξικού, άφοσιωμένοι στον έρωτά τους.

Σαρκικά όμως ένα απόγευμα, ή Μαρία είδε σε κάποια έξοχική λεωφόρο τόν έλεκτό της να κινή περιλάμο με τή φίλη της Ένρικέτα. Τό ίδιο βράδυ όταν ειδήλοιο τον έκαρτεσε, την πήρε στο κωμαριό της και τής έσήλωσε, ότι άν δεν διακόψη άμέσως τις σχέσεις της με τó Σέρτζιο, θα την έσκότωνε!...

Έγώ δεν παύω από φοβήρες, απάντησε περιφάνη ή Ένρικέτα, και ότι όρα θέλει είμαι στη διάθεσί σου!

Εμεσολάβησαν τότε για να τις καθησυχάσουν ή δύο πρώτες φιλέδες του Δόν Ζουάν τους, ή Κόντσα και ή Μαργαρίτα.

Κορίτσια, μην κάνετε έτσι, τους είπε ή Μαργαρίτα. Δεν είναι ανάγκη να πεσοκοφτήτε για ένα νεαρό χορευτή!...

Άλλά ή δύο αντίζηλοι δεν έννοοσαν ν' άκούσουν τίποτε. Είχαν άναγει κα' ή διά.

— Άφού είσαι στη διάθεσί μου, έμπαρος, άς λιώσμε τις διαφορές μας τώρα άμέσως, φώναξε ή Μαρία στην Ένρικέτα.

— Εμπρός, απάντησε ή Ένρικέτα. Άελαζαν τότε ή κάθε μιά τους από ένα περίστροφο κι' έβγίηκαν έξω.

Η Κόντσα και ή Μαργαρίτα τις συνώδευσαν, για να παρενεθούν ός μάτρες στην μονομαχία τους. Κι' εκεί, έξω στο δρόμο, λίγο πιο πέρα άις τó μουζικ ζούλι, σε μιά γωνία που ήταν έρημη την ώρα εκείνη — ήταν πειά μεσάνυχτα — ή δύο αντίπαλοι έποποθετήθηκαν με μιά απέναντι στην άλλη, σ' απόσταση δέκα βημάτων. Πλλά τους στάθηκαν ή δύο μάτρες και ή Μαργαρίτα ανέλαβε να τους δώση τó σήμα.

— Είστε έτοιμες, κορίτσια; ρώτησε όταν ή δύο φίλες της έπήραν τις θέσεις των.

— Έτοιμες! απάντησαν άποφασιστικά εκείνες. — Προσοχή!... Ένα... δύο... τρία. Πύρ!...

Από πυροβολισμό άντηχησαν άμέσως, αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Μά κι' ή δύο αντίπαλοι έπέμειναν. Ανοήσαν ή μιά τó αίμα τής άλλης.

— Προσοχή!... Έπί σοκόλι!... Ένα, δύο, τρία. Πύρ!... Ξαναφώναξε ή Μαργαρίτα.

Από νέος πυροβολισμοί άκούστησαν και, την φορά αυτή, ή Ένρικέτα σωριαστηκε κατά γής. Είχε πληγωθεί βαριά από στήθος!...

Έντονηταξό κατήφισαν τα άστομωτά όργανα, τα όποια μετέφεραν την πληγωμένη στο νοσοκομείο και την Μαρία Λοπέθ στη φυλακή. Μά κι' ή Ένρικέτα, άν έζησε, θα φυλακισθί μόλις γινή καλά, γιατί ό Μεξικανικός νόμος δεν έπαύεται τις μονομαχίες μεταξύ γυναικών.

Όσον άφορά τόν αίτιο του γυναικοκτονιά αυτού, τόν όραίο Σέρτζιο, μόλις έμαθε τι είχε γίνει, έφυγε άις την πόλη του Μεξικού. Σ' ένα δε φίλο του, ό όποιος τόν συνώδεψε ως τόν σταθμό και ό όποιος τόν ρώτησε τι έντίπισσι τούκαμε ή μονομαχία, ό όρατος Δόν Ζουάν είπε:

— Άχ, άδελφέ!... Η γυναίκες είναι άστεία πλάσματα!...

Άλλες μέρες αργότερα, έγινε ή μονομαχία των δύο άδελφών, Άγγέλας και Ντουίγκας Άγγάλα. Η δύο αυτές άδελφές, όρφανές και χωρίς κανένα συγγενή στον κόσμο, έξοδον άγατημένες και ήουζες, με τά λίγα εισοδήματα, που είχαν κληρονομήσει από τόν πατέρα τους, όταν την γάληνη τους ήλθε να παράξη ή εμφάνισσι κάποιο νέου, όνόματι Ντίμας Γιάφροτα.

Ο Ντίμας αυτός είχε νοικιάσει ένα διαμέρισμα στη γειτονιά τους, πολύ γρήγορα δε έπαισε σχέσεις με την Άγγέλα, στην όποια έλεγε ότι θα την παντρευόταν. Η Άγγέλα έδωσε ένα βράδυ μιά έπεριόδα στο σπίτι της, στην όποια είχε καλέσει διάφορους γνωστούς της, για να τους παρουσιάση τόν μηστήρα της.

Ο Ντίμας όμως, όταν πήγε σπίτι και άντίκρουσε την άδελφή της άραβονοστασιαώς του, ή όποια ήταν πολύ όφραιστή από την Άγγέλα, έμεινε έκθαμβος μπροστά στην όμορφιά της. Άρχισε λοιπόν να τής κάνει έπισημο κώστε και σε λίγο καιρό την έτύλιξε στα έρωτικά του δίχτυα.

Έτσι ήταν εύτυχής, απολαμβάνων τόν έρωτα και τόν δύο άδελφών. Έκείνες όμως κάθε ώλο, παρό εύτυχισμένες ήσαν. Όταν κάλιστα ή Άγγέλα άντελήρηβη τις σχέσεις τής άδελφής της με τόν μηστήρα της, έξεμάνη. Και μιά μέρα που βρισκότουσαν στην κουζίνα του σπιτιού των τής ελπε όδα — κοφτά, ότι έπερε να παρατηρήσει τόν Ντίμα. Η Ντουίγκα όμως τής απάντησε, ότι δεν υποφούσε να θυσιάση την εύτυχία της προς χάριν της και ότι εκείνη έπερε να παρατηρήθ, αφού μάλιστα ό Ντίμας είχε πάψει να την άγατιά.

— Μόνον άν πεθάνω εγώ θα τόν παντρευθί, φώναξε τότε ή Άγγέλα.

— Διακώμια σου είναι να πεθάνης! τής απάντησε άδιάφορα ή Ντουίγκα.

— Ναι, ή μιά από τις δύο μας πρέπει να λείμη! Ξαναφώναξε ή Άγγέλα.

— Άς λείμη! είπε κι' ή Ντουίγκα.

— Τότε πρέπει να μονομαχήσουμε! έπρότεινε ή Άγγέλα.

— Άς μονομαχήσουμε! είπε ή Ντουίγκα και, χωρίς να χάση κούρά, άραξε ένα μεγάλο μαχαίρι που τó είχαν στην κουζίνα για να κόβουν κρέας.

Έπειδή όμως δεν είχαν δεύτερο όμοιο μαχαίρι τόν σπύι τους, ή Άγγέλα πετάχτηκε σε κάποια γειτονιά και τής έξήτησε τó δικό της. Άνύποπη ή γειτόνισσα, χωρίς να φαντάζεται γιατί τó χρειαζόταν, τής τó έδωσε.

Η Άγγέλα Ξαναγύρισε τότε στο σπίτι της. Έκει μέσα στην κουζίνα, χωρίς μάτρες, ή δύο άδελφές όρμησαν ή μιά εναντίον τής άλλης με τά μαχαίρια στα χέρια και άρχισαν να χτυπούνται μανιασμένα.

“Όρμησαν ή μιά εναντίον τής άλλης με τά μαχαίρια στο χέρι κι' άρχισαν να χτυπούνται μανιασμένα!...”

Τό αποτέλεσμα ήταν να σωριαστούν σε λίγο κι' ή δύο τους καταληγόμενες κατά γής. Όταν ή γειτόνισσα άκουσε τις οίμαγές τους και τις κραυγές τους, έτρεξαν και τις βρήκαν να πλέουν στο αίμα τους. Τις μετέφεραν άμέσως στώ νοσοκομείο, σε έλλεινη κατάσταση,

ΑΠΟ ΤΑ «ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ» ΤΟΥ ΑΝΤΕΡΣΕΝ

ΤΟ ΚΑΚΟΠΑΙΔΟ

Μία χειμωνιάτικη νύχτα που το κρύο ήταν τσουιχερό κι η βροχή πολύ δυνατή, κάποιος σοφός καθόταν στο σπίτι και ξεσταινόταν μετρώς στη φωτιά.

— Μ' αυτό τον καλοκάωρο, έλεγε, όλοι όσοι βρίσκονται έξω θα βροχαθούν και θα παγώσουν!

— Ω, άνοιξε μου, σε παρακαλώ... Είμαι καταμουσκεμένο και κρυώνω! Άνοιχτ'εξε έξωφρα απόψε ή κλαμιάρικη φωνή ενός παιδιού.

— Διατυχιζόμενο πλάσμα! είτε ο σοφός και σηκώθηκε για ν' άνοιξη την πόρτα.

Μόλις άνοιξε, είδε στο κατώφλι ένα παιδί όλογυμνο, που έτρεμε άπ' το κρύο, ενώ το νερό έτρεχε σάν βροχή άπ' τα μακρόν του ξανθά μαλλιά.

— Έλα, μικρό μου, μέσα! του είπε ο γέρος σοφός και το πήρε από το χέρι. Έλα μέσα για νά ζεσταθής. Μου φαίνεσαι καλό παιδί και θά σού δώσω και λίγο κρασί.

Τά δυό μάτια του παιδιού έλαμταν σάν άστέρια και το πρόσωπό του ήταν υπέροχο σ' όμορφιά.

Φανόταν σάν ένας μικρός άγγελος. Στο χέρι του κρατούσε ένα θαμιάσιο τόξο, άλλα τά ώραία χρώματα τών βελών του είχαν ξεβάψει από τη βροχή.

Ο γέρος σοφός ξανακάθισε κοντά στη φωτιά, πήρε το παιδί στά γόνατά του, σφουγγιζε το νερό άπ' τά μαλλιά του και ζέστανε τά χέρια του μέσα στά δυό του.

Έτσι το παιδί δέν άρχισε νά ξαναβρή την πρώτη του ζωώτητα. Τά μάγουλά του κοκκίνισαν με μιάς κι άρχισε με τρελή χαρά νά πηδά και νά χορεύει γύρω από το σοφό.

— Είσαι πολύ πεταχτό παιδί! του είπε ο γέρος. Πώς σε λένε;

— Έρωτα! άποκρίθηκε το παιδί. Τι, δέν με γνωρίζεις; Μά ή μπορώ σεπιάτησης, ο καρμός άλλαξε, το φεγγάρι ανάρταξε. Τι κάθεται εδά; Πρόκει να πάρω το τόξο μου και νά φάγω.

— Μά το τόξο σου χάλασε άπ' τη βροχή!

του είπε ο σοφός.

— Αυτό θά ήταν άσχημο! απάντησε το παιδί και πήρε με άνησυχία το τόξο του και τό ξέστ'αση. Ω, έχει στεγνωθεί καλά, φρονάξε σέ λίγο, δέν έπαθε τίποτε!

Και βάζοντας ένα βέλος, σκόπευσε και πλήγωσε τών φρόνιμο γέρο στην καρδιά.

— Βλέπεις λοιπόν ότι το τόξο μου δέν είνε χαλασμένο; του είπε γελώντας και βρήκε τρέχοντας έξω.

Ο καλός σοφός που το είχε δεχτεί στην καρδιά του και το είχε περιποιηθεί με τόσο προσημία, ήταν ξεπαλεμένος τόση καταιγής κι έξελαιγε.

— Τι κακόπαιδο πού είνε αυτός ο Έρωτας! έλαγε. Έρξαμα μία έβόληση ζωή και ποτέ δέν με είχε χτυπήσει ώς τώρα... Μά νά που την έπαθα κι' εγώ!...

Κι' έβλαιγε ο σοφός, έβλαιγε άπαρηγόρητα...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ ΔΕΚΕΛΟΤΑ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΙΠΠΟΥ

Ο φίλος σοφός Άριστίππος παρουσιάζεσε μία μέρα στον τίτανο Διονύσιο για να του ζητήσει ένα σουφιερί για κάποιον φίλο του. Έπειδή όμως ο Διονύσιος δέν ήθελε να του το κάνει, ο Άριστίππος έπεσε στα πόδια του για να τον ικετεύσει.

Τότε κάποιος από τους παριστάμενους παρετήρησε ότι αυτό που έκανε ήταν έξευτελιστικό.

— Δέν φταίω εγώ γι' αυτό, άποκρίθηκε ο Άριστίππος, άλλα ο Διονύσιος που έχει τ' αυτά του στα πόδια!...

Μία μέρα κάποιος φίλος του Άριστίππου, βλέποντας ότι έδειχνε άδιαφορία προς το γιού του και τον έδιωχνε συχνά από το σπίτι του, του είπε :

— Τόν κακομεταχειρίζεσαι τόσο πολύ, που θάλεγε κανείς ότι δέν τον εγγέννησε εσύ.

— Και τί μ' αυτό; άποκρίθηκε ο Άριστίππος. Και τις φειρές έμειε τις δημογυφώμει, μοιλατάτα τις λετούμει από πάνω μας!

γιατί είχαν ή κάθε μία από δεκατέντε περίων πληγές.

Το περίεργο όμως είνε, ότι ή μοναχία τους τις εγγιόρνεφε τελείως άπ' τόν έρωτα τους. Μέσα στο νοσοκομείο, καθώς βρισκονταν τόρα υποθετημένες σε διπλανά κρεβάτια, είνε πάλλ άγαπημένες, όπως άλλοτε, και ή κάθε μία τους παρακαλεί νά γλιτώση ή άλλη άπ' τόν θάνατο. Άξίωμα περιεργότερο είνε ότι δέν και ο Ντίας, όπως άφρόδως και ο Σέφρτζιο, έφτανε κι' αυτός άπ' την πόλι του Μεξίκου γυμνομένος, όπως κι' ή δυά νέες, άπ' τόν διπλό έρωτά του. Πριν φύγει μάλιστα είπε σε κάποιον φίλο του :

— Τι νά σου πώ; Έγώ είχα άγαμίαση γυναίκες κι' όχι άφρόδατες!...

Η ΓΕΡΑΤΟΛΟΓΙΕΣ ΤΩΝ ΓΕΙΤΟΝΩΝ ΜΑΣ

ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

Ο Θεός και οι Βούλγαροι. Πώς ήρθαν στην Ευρώπη. «Δική σας είνε, πάρτε την!...». Ο Παράδεισος βουλγαρικό ταφλίκι!... Οι άνδρες του παλλου καλού καιρού που διάταζαν τ' άψυχα. Η τερπελιά μιάς Βουλγάρης και ή συνάπειδες της. Βουλγάρες κι' ο Χριστός!..., κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο χαρακτήρας ενός λαού φαίνεται όχι μόνον από τις πράξεις του, άλλα κι' από τά δημοτικά τραγούδια του και τους μύθους του. Παραθέτουμε λοιπόν έδώ μερικούς Βουλγάρικους μύθους. Άπολαύσατέ τους.

Νά πρώτα-πρώτα ένας πολύ-πολύ έγωιστικός : «Μετά τη σύγχυση τών γλωσσών, τότε που χιζότανε ο Πύργος του Βαβέλ, ο Θεός ο ίδιος ώδήγησε τους Βουλγάρους από την Άσία στην Εβρώπη, την όποιαν και τους παρεζώρησε, λέγοντάς τους : — «Όλη... δική σας είνε! Πάρτε την!...»

Οί Βούλγαροι παρακάλεσαν τότε το Θεό να τους έπιτρέψη να πάνουμε μαζί τους τις... γκαμήλες τους και τους ίστηρέτες τους κι' ο Θεός τους τό έπέτρεψε.

Από τους ίστηρέτες αυτούς, τους όποιους έφεραν ο Βούλγαρος με την άδεια του Θεού, στην Εβρώπη, κατάγονται οί... Έλληνες και όλοι οι άλλοι λαοί της Εβρώπης!...

Από τις γκαμήλες τους δέν κατάγονται οί... Σέρβοι!...

Οί Βούλγαροι, κατά τους... Βουλγάρους, φυσικά, είνε ο κερταόσιος λαός του Θεού, αφού ο Θεός έγραμτέλεψε, για το χατήρι τους, και τους Έβραίους άζαμία και δέν άνέλαβε να τους ώδηγήσει.

Έχουν άζαμία πάρει οί Βούλγαροι από το Θεό και μία μεγάλη χάρι. Άμα πειάνουν και ή φωνή τους παρουσιαστέ στον Παράδεισο, ν' άνοιξη ή πόρτα και να μπαινουν μέσα άνεμόζηλοι, εβής ως δηλώσαν ότι είνε... Βούλγαροι!...

ΣΗΜ. «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ».— Μ' άλλους λόγους ο Παράδεισος είνε ταφλίκι των Βουλγάρων! Χαλάι τους!... *

Άλλος Βουλγάρικος μύθος είνε ο έξης : «Κατά την αρχαία έποχή, οί άνθρώποι ήσαν άγριοί και υποκόμισαν νά διατάξουν όχι μοναχά τά άρνημα, άλλα και τά άρνημα.

Έτσι λοιπόν τά άρνημα τους άτακαίγανε τεφά κι' έπληθύναν όλες τις προταγές τους.

Άν π. χ. οί άνθρώποι έπληθύνσαν νύ φανε για νά πούν τά κρέατα και τά κρασιά, πηράναν μοναχά τους στο στόμα τους!...

Μιά καμαί όμως γυναίκα, μία στυμένη Βουλγάρη, έκανε αίτια νά χάσουν οί άνθρώποι τό άγαθό αυτό.

Η Βουλγάρη αυτή είχε κάμει νύ κόψη έβλα στο δάσος. Τά έκανε λοιπόν ένα δέμα, έβάλε μέσα και το τσεκούρι της και διατάξε το δέμα νύ... την άπολοθθήση σάν σούλα. Δέν της έφτασε αυτό, άλλα κάθισε κι' ή ίδια απάνω στο δέμα και το διατάξε νύ την πάη στο σπίτι της.

Τό δέμα, που ήτανε μικρό, δέν υποπόρισε νύ σηκώση τόσο βάρος και όλο έπεφτε στο δάσος, ως που στο τέλος έπεσε και δέν υποπόρισε νύ σηκώση τίπο.

Τότε ή Βουλγάρη άρπαξε ένα καλοθα από μή φραγή κι' άρχισε νύ το χτυπάει. Μά αννηρόνος άκούστηκε μία ήχηρη φωνή από το δάσος, που της έλεγε :

— Γυναίκα κατόρησε και όνηρη, ή κατάρη μου νύ είνε στο κεφάλι σου. Για τί σκληρότητα σου αυτή διατάξω νύ κουνιάλας κόνη σου από τόρα και στο έξής το καθέτι, εσύ κι' όλοι οί όμοιοί σου!...

Έτσι από την ήμερα αυτή ή ζωή και ή εργασία έγινε πολύ βαριά και έπίπονη. Κι' ή γυναίκες στην Βουλγαρία παίρνουνε πηνά τά τσεκούρια τους, πάνε στο δάσος, κάθων έβλα, τά φορτώνονται στους ώμους τους και τά κουνιάλανε σπίτι τους.

***

Άλλη μία Βουλγάρικη παράδοση είνε και ή έξης :

«Μιά φορά φιλονεικούσανε ένας Βούλγαρος κι' ένας Έλληνας, ποιος είνε ο πιο άρχαιότερος λαός.

Ο Έλληνας έαμνηρόνος ότι κατέγαμε άπ' εβθείας από τόν Άδάμ.

Ο Βούλγαρος όμως τόν άποστόμισε, γιατί του είπε πως ο Άδάμ ήταν... Βούλγαρος!». *

Άλλα και ο Χριστός κατά τους Βουλγάρους, είνε... Βούλγαρος!...

Γιατί ή Παναγία ήταν Βουλγάρη, και πήρε στην Ίουδαία μαζί με τους γονείς της, για έμπαρο.

Κατά τους Βουλγάρους λοιπόν ο Χριστός έδίδαξε σε βουλγαρική γλώσσα και στην ίδια γλώσσα έγραψαν οί Άπόστολοι τά Έβανγγέλια τους, άλλα οί... Έλληνες τους τά έκαψαν, αφού τά μετέφρασαν στην έλληνική και έτσι δέν υπάρχουν πηνά!...

